

Ân, Không Sao Cả

Contents

Ân, Không Sao Cả	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	19

Ân, Không Sao Cả

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, đoản văn, ngược, HE Câu chuyện kể về một người làm vườn trong phủ Hậu gia qu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-khong-sao-ca>

1. Chương 1

- Viên đình nghĩa là người làm vườn, ta sẽ để nguyên bản gốc như vậy.

[Viên đình]

Ta, là viên đình ở quý phủ Tĩnh đại Hậu gia quyền khuynh thiên hạ của vương triều Đại Quỳnh, mỗi ngày chỉ biết có hoa và cỏ, không còn chuyện gì khác, không thể hỏi cũng không được phép hỏi.

Muốn có mạng sống, chỉ có thể làm một người mù, người điếc, còn có thể vẫn sống nhưng không có cảm giác như hoa cỏ.

Đây là quy luật của thế giới này, không có nguyên nhân, chỉ có thể tuân thủ!

Tiết công tử, là một nam sủng không đẹp, không được sủng ái, thậm chí là một người không có việc gì thì không ai nhớ đến.

Luôn là một thân thanh sam, chưa từng mang tân trang gì nhiều, thậm chí ngay cả tóc cũng chỉ là tùy ý tuôn rơi.

Không ai biết Tiết công tử tên gì, chỉ biết ‘Tiết’ là Hậu gia đặt cho, vì thế ‘Tiết’ trở thành họ cùng tên của Tiết công tử.

Tiểu viện xa xôi kia là nơi ở của Tiết công tử, nơi đó rất hẻo lánh, rất an tĩnh, thậm chí là rất tiêu điều.

“Ân, không sao cả!” Lần đầu tiên nghe được thanh âm của Tiết công tử, đó là câu nói này, thanh âm không ngọt lịm như các tiểu quan khác, hẳn là chỉ có thể hình dung bằng khăn khăn, có lẽ là tuổi tác đã hơi lớn.

Tiết công tử rất thích cười, khóe miệng lúc nào cũng nâng lên, làm cho cảm giác rất thoải mái, không giống như các tiểu quan ngang ngược kiêu ngạo khác trong phủ, cho nên có thể nói Tiết công tử là người ta thích nhìn nhất ở nơi này.

Nghe nhiều người nói Tiết công tử là thanh quan Hậu gia mua về, Hậu gia chưa từng chạm qua y, còn cho phép y rời khỏi lúc nào cũng được, thế nhưng Tiết công tử chưa từng chủ động rời đi bao giờ.

Đã từng hỏi Tiết công tử vì sao lại không đi, ở đây không có vinh hoa phú quý, không có cơm nóng canh lành, ngay cả một bằng hữu cũng không có.

“Ta không cần vinh hoa phú quý, không xa cầu cơm nóng canh lành, bằng hữu càng không dám trông mong, không rời đi là bởi vì tâm đã tìm được nhà, rời đi rồi, tâm sẽ không còn nữa!”

Khi đó ta lần đầu nhìn thấy Tiết công tử khiêu vũ, thanh sam phiêu phiêu, lại có cảm giác như gặp phải thần tiên.

Sau đó ta hỏi Tiết công tử điệu vũ ấy tên là gì?

“Vô thậm!”

Đó là lần cuối cùng ta nhìn thấy Tiết công tử khiêu vũ, không lâu sau, Hậu gia dẫn người mang đi Tiết công tử, từ đó, Tiết công tử tựa như đã bốc hơi khỏi nhân gian, không có tin tức.

Nương nói ta đúng là một kẻ tình thâm, có lẽ ta đúng thật là thế.

Ta nghĩ một ngày nào đó Tiết công tử có lẽ sẽ trở về, nên luôn lén lút giúp y quét dọn gian nhà.

Tất cả vẫn giống như lúc Tiết công tử đi, quanh quẩn như vậy, tiêu điều như vậy.

Gặp lại Tiết công tử thì đã là chuyện hai năm sau, vẫn là một thân thanh sam như xưa, mái tóc đen dài tùy ý. Chỉ là Tiết công tử gầy đi, tựa hồ cũng xanh xao hơn rất nhiều.

Không ai dám hỏi y đã đi đâu, cũng không ai đi quan tâm tới tình huống của Tiết công tử.

Tất cả dường như trở về hai năm trước, một gian viện nhỏ, một nam sủng không được sủng, một viên đình thường thường đến chăm sóc sân vườn.

Thế nhưng tất cả tựa hồ đã đổi thay, chỉ là ta không biết đổi thay ở điểm nào.

Tiết công tử vẫn như xưa mà lặng lẽ nhìn giếng cạn trong viện, vẫn như xưa mà nhìn mây trắng trên bầu trời, vẫn như xưa mà nhìn trăng tròn trong nước.

Vẫn như xưa mà nâng lên khóe môi.

Chân Tiết công tử đã què rồi, tuy rằng nhìn thường thì không biết được, thế nhưng đi nhanh liền phát giác ra, không ai biết vì sao.

Đã từng ngây ngốc hỏi Tiết công tử, có đau không?

Tiết công tử chỉ là ôn nhu mỉm cười, không đau, chỉ là không thể khiêu vũ được nữa.

Mỗi lần nhìn thấy bóng lưng Tiết công tử rời đi, không hiểu sao luôn cảm thấy đau thương, tựa hồ bóng lưng thanh sắc kia sẽ đột nhiên hóa thành khói xanh mà bay đi.

Những cảm hoài này sau khi được Hậu gia ban thưởng liền tan thành mây khói, về phần vì sao hạ nhân chúng ta lại được ban thưởng, ta chỉ biết là bởi vì Hậu gia được hoàng thượng trọng dụng, tiếp quản binh quyền của tiền nhị hoàng tử, vì sao lại xưng là ‘Tiền’ nhị hoàng tử, đó là vì nghe nói vị hoàng tử không may kia làm mất binh phù, chậm trễ quân cơ, bị hoàng thượng biếm làm thứ dân.

Dù sao có ai thêm quan tâm người nào nắm binh quyền đâu, chỉ cần có phần thưởng là tốt rồi.

Nửa năm sau, Hậu gia lại tới thiên viện, vẫn mang theo người đến như lúc trước, ta biết hẳn lại muốn mang đi Tiết công tử.

Ngày đó trời đổ cơn mưa nhỏ, Tiết công tử cười, Hậu gia cúi đầu nhìn Tiết công tử, không biết bọn họ nói gì, bởi vì ta đứng cách đó khá xa.

“Ân, không sao cả ~” lúc này ta nghe được một câu nói duy nhất, sau đó Tiết công tử chậm rãi đi vào trong mưa, ngày ấy chân Tiết công tử tựa hồ càng khập khiễng hơn trước đây.

Quay đầu nhìn Hậu gia vẫn đang đứng trong phòng, gương mặt tuấn mỹ, vóc người cao gầy, khi đó lần đầu tiên ta được nhìn gần Hậu gia, từ chân đến mặt, đường nhìn dừng lại gương mặt không biểu tình kia, ta không biết vì sao khi ấy ta lại nghĩ vậy, thế nhưng ta nghĩ ta biết, ta biết cảm giác của Hậu gia lúc đó, hẳn không muốn.

Cơn mưa ấy rơi trong vài ngày, ẩm ướt dính dính, rất khó chịu.

Thế nhưng ngày vẫn trôi qua như thế, hoa cỏ vẫn lớn như thế.

Một tháng sau, Tiết công tử lại trở về, chỉ là sinh một cơn bệnh nặng. Thân thể y khi ấy, đã suy sụp!

Không ai quan tâm đến một nam tử không được sủng, cũng giống như những cánh hoa đại sắc tím trong vườn, nhiều, không sao, thiếu, cũng không hề gì.

“Hoa này thật đẹp!” Mỉm cười, Tiết công tử tình tứ nhìn hoa tím trong tay ta, bởi vì trở ngại đến các hoa khác sinh trưởng, ta phải thanh trừ hoa đại này.

“Đây là hoa đại!” Ta rất kỳ quái, vì chưa từng nghe Tiết công tử nói thứ gì đẹp cả.

“Có thể cho ta không?” Khi đó là lần đầu tiên Tiết công tử muốn một thứ từ ta, về sau hồi tưởng lại, đó là lần duy nhất cũng là lần cuối cùng, khi ấy nhìn tay của Tiết công tử, bỗng nhiên có cảm giác thương tiếc, bàn tay đó rất trắng, thế nhưng lại rất gầy yếu, bàn tay đó rất đẹp, rất có khung xương, thế nhưng đó lại là tượng trưng của mệnh khổ mà ta vẫn thường nghe người khác nói tới.

Sau đó Tiết công tử đem hoa đại này trồng ở ngoài nhà tranh, một mảnh tím nho nhỏ.

Kỳ thực tiểu viện của Tiết công tử chỉ có một căn nhà tranh cùng một tiểu viện hoang tàn cấu thành, trong viện chỉ có một cái giếng cạn, một cây ngân hạnh chưa bao giờ kết quả, sau đó lại thêm một vườn hoa màu tím.

Từ sau khi Tiết công tử bắt đầu trồng loại hoa tím này, lại có thêm một nơi để xuất thần. Có lúc nghe thấy Tiết công tử đang tự nói điều gì đó, về phần những lời đó rốt cuộc là gì, ta chưa từng tỉ mỉ nghe được, chỉ nghe một vài câu nhỏ mà thôi.

“~~ nếu như ta trồng được một vạn đoá, mong muốn nguyện vọng của người có thể được thực hiện ~~ người có vui hay không? ~~”

Ta không biết người trong miệng Tiết công tử là ai, thế nhưng ta biết, Tiết công tử yêu người ấy!

Sau đó quý phủ có đại sự, đây cũng là đại sự của vương triều, đó chính là Hậu gia cưới “Thuận công chúa” làm vợ, Thuận công chúa là đệ nhất công chúa đương triều, ôn nhu hiền lành, nghe nói Hậu gia đã sớm thích vị công chúa này rồi, hơn nữa tựa hồ Thuận công chúa cũng rất thích Hậu gia chúng ta, nga, không, phải nói là “Tử Thụy Vương gia”, hình như là Hậu gia có công bắt được phản tặc, được hoàng thượng ban cho xưng hào Vương gia.

Ngày đại hôn, quý phủ dĩ thường náo nhiệt, mỗi người bận đến nỗi hận không thể mọc thêm một cánh tay.

Mới sáng thì hết đại quan này đến đại quan kia tới chúc mừng, nơi nào trong quý phủ cũng là hí tự đồ thăm, nhớ kỹ khi đó ta còn nhớ nha đầu Tiểu Hỉ của Vương gia dẫn đi xem tân phòng, thật là đẹp a, nền đỏ rất lớn, hương khí đầy gian phòng, ngay cả trên giường cũng rải lên mười ba cánh hoa trà quý giá, vô cùng đẹp luôn, nếu không phải Tiểu Hỉ lôi kéo ta đi nhanh, ta còn muốn ở lại nhìn thêm chút nữa!

“Tiểu Hỉ, ta làm ra gian phòng như vậy không được, nhiều nhất cũng chỉ là hoa trà bình thường cho người rải thôi!” Nhớ là khi đó ta sờ cằm nói một câu, Tiểu Hỉ mặc cỡ đánh ta một trận, có điều, hi hi hi, không đau!

Đúng ngo, tân nương vào cửa, khăn che đỏ thắm, xiêm y rồng bay phượng múa đỏ thắm, ánh mặt trời rơi lên những tia sáng trên người.

Vương gia lúc ấy cười rất rục rỏ, cũng phải thôi, nghe người ta nói, Vương gia từ nhỏ đã muốn cưới Thuận công chúa rồi, vốn nghĩ rằng cưới không được nữa chứ, nếu không phải bắt được phản tặc Tần vương, Thuận công chúa này đã là của người ta.

Dây pháo, chiêng trống, mọi người huyên náo ồn ào ~~~ đầy rẫy trong vương phủ, mỗi người đều ca ngợi đôi Kim Đồng Ngọc Nữ này, ta cũng thấy bọn họ rất xứng.

Còn nhớ khi đó khoe mắt nhìn thoáng một góc không ai chú ý, nhưng thấy được Tiết công tử.

Hôm nay y không mặc thanh sam nữa, mà là một bộ trường sam đỏ thắm, không tươi đẹp như y phục của tân nương, không đỏ như y phục của tân nương, ai dám nói không đúng, bộ hồng sam đó vừa nhìn liền biết đã tẩy đến nhạt đi màu sắc, thế nhưng lần đó ta mới phát hiện, kỳ thực Tiết công tử mặt y phục sắc đỏ cũng không khó nhìn.

Y đang nhìn ai? Ta không biết, tựa hồ là Thuận công chúa, tựa hồ là Vương gia, tựa hồ là ai cũng không nhìn, ta chỉ là giật mình, không nghĩ rằng Tiết công tử sẽ ra khỏi thiên viện kia.

Khi đó không có mừng vui, nhưng ta rõ ràng nhìn thấy nụ cười ở khóe môi Tiết công tử, vẫn là nhàn nhạt như xưa, trên mặt tựa hồ có gì đó lấp lánh, xa quá nên nhìn không rõ, cũng không lưu ý tới, chỉ là lúc đó ta vẫn còn nhớ đã nhìn rõ được đóa hoa đại sắc tím trên tay y.

Thực ra kể từ ngày nhận thức Tiết công tử, ta không biết Tiết công tử thích ai, đã từng hỏi Tiết công tử có thích Vương gia không.

“Hoa đại có xứng nở trong ngự hoa viên hay không?” Khi đó lần đầu tiên ta biết được Tiết công tử kỳ thực là một người đáng thương, rõ ràng đã yêu, nhưng không có tư cách để yêu.

Về sau Tiết công tử lại trồng hoa tím một nơi khác, sinh hoạt cứ như vậy mà trôi qua.

Thời gian hai năm rất bình tĩnh, Thuận công chúa kia đã từng tới phiên phúc Tiết công tử, khi đó ta mới biết, thì ra Thuận công chúa xinh đẹp ôn nhu kia cũng rất là kinh khủng.

Ta nhớ kỹ hôm ấy khí trời rất tốt, tốt đến không chịu nổi, giá như mùa hè mà có mưa xuống sẽ tốt biết mấy.

Ta nhìn thấy Thuận công chúa đang mang thai đi tới thiên viện của Tiết công tử, phía sau theo rất nhiều người.

Ta không biết ai nói gì, chỉ biết là Thuận công chúa muốn Tiết công tử uống thứ gì đó trong cái bát viên vàng kia.

Khi ấy Tiết công tử vẫn là mỉm cười như xưa, chỉ là ta cảm giác trong nụ cười ấy có châm chọc, có thâm lương.

Ta biết đây không phải chuyện bình thường, ta biết Vương gia sẽ không đối với Tiết công tử như vậy, cho dù Vương gia không yêu Tiết công tử, ta biết, thế nhưng ta vì sao lại biết?

Ta cũng không rõ ràng lắm!

Ta chỉ biết ta phải nói cho Vương gia, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Sự thực không ngoài ta dự liệu, ta biết Vương gia quan tâm Tiết công tử, bởi vì Vương gia chạy đi còn nhanh hơn ta, thậm chí còn chặt vật hơn ta, không còn uy nghiêm như bình thường, không còn nghiêm túc như mọi khi, chỉ có lo lắng.

Chỉ là tất cả đã chậm, dược đã uống, cho dù Vương gia đã rút ra một phần lớn dược, nhưng vẫn là đã chậm.

Tiết công tử điếc.

Mà Thuận công chúa cũng bị Vương gia khiến cho hoảng sợ, sinh non, sau khi tiểu vương gia ra đời thì chuyện này cũng không giải quyết được gì nữa.

Tiết công tử sau khi bị điếc thì không nói gì cả, không nhìn ánh trăng, không vọng giếng cạn, chỉ là lặng lẽ ngắm hoa tím của y, khi nghe được thanh âm của Tiết công tử, đó cũng là lúc hoa nở.

Năm thứ ba ta cưới Tiểu Hỉ, ta nhớ kỹ lúc ấy, Tiết công tử cho ta một khối noãn ngọc cùng một câu nói

“Đừng~ phụ~ nàng~!” Bởi vì đã lâu không mở miệng, thanh âm của Tiết công tử bắt đầu run, bắt đầu không lưu loát, nhưng ta biết Tiết công tử mong muốn đem hy vọng của y ký thác trên người ta cùng Tiểu Hỉ.

Còn nhớ lúc ấy Tiết công tử đã cười rất đẹp.

Thuận công chúa cũng trở về nhà nương gia, chủ mẫu kinh khủng đã rời đi, hạ nhân như chúng ta cũng dễ dàng.

Đột nhiên có một ngày, Tiết công tử gọi ta nghe y hát, bởi vì y nghe không được.

Khi đó ta mới biết, Tiết công tử đã từng là một vũ quan tương đối nổi danh ở kinh thành, hát khiêu vũ đánh đàn đều là hạng nhất.

Một tháng sau, Tiết công tử mỗi ngày đều hát, thổi tiêu, đánh đàn, ta mỗi ngày đều nghe, không biết vì sao, cho dù Tiết công tử không nghe được, thế nhưng hát chưa từng lạc âm, thậm chí rất êm tai, khiến người khác bình tĩnh, chỉ là buổi tối đi ngang qua nghe thấy, lại mơ hồ chứa đựng thê lương.

Ngày đó, Tiết công tử đưa ta một bức tranh, một tờ giấy, chữ trên giấy ta xem không hiểu, bức tranh thì cuộn lại không thể thấy. Thế nhưng ta biết Tiết công tử nhờ ta giúp y bảo quản, ra dấu gọi ta một tháng sau mở ra xem, sau đó thì cho ta rời đi.

“Ân, không sao cả!” Đây là lần cuối cùng ta nghe Tiết công tử nói, ta biết khi ta rời khỏi sân thì có người đi vào, về phần người đó là ai, ta không muốn biết, cũng không có người muốn ta biết. Chỉ là ta nghĩ, khi ấy có lẽ là Tiết công tử đang cười, có lẽ là vậy. Hôm ấy là Trung thu, ta cùng Tiểu Hỉ lần đầu ăn bữa cơm đoàn viên, chỉ là thỉnh thoảng lại nghĩ tới không biết Tiết công tử làm sao rồi.

Hôm sau bước vào thiên viện, người đã không còn, chỉ có một bàn thức ăn cùng hai chén rượu trống, còn có cánh hoa sắc tím rải trên giường.

Ta biết, Tiết công tử sẽ không trở về.

Từ nay về sau đã không còn trông thấy Tiết công tử một thân thanh sam, vị nam sủng từng trông hoa tím kia nữa.

Sau đó ta mới biết, Thuận công chúa không phải về nhà nương gia, là bị người khác bắt đi, mà Tiết công tử thì đã chết.

Sau đó, Thuận công chúa trở về, tất cả hồi phục như trước, không ai nhớ tới Tiết công tử, vì Tiết công tử chưa từng vào được Vương phủ.

Thế nhưng, ta biết có một người sẽ nhớ rõ Tiết công tử, vì thiên viện an tĩnh kia vẫn có người đến, từng góc một không có chút điểm bụi, buổi tối còn có thể nghe được tiếng đàn cùng tiếng tiêu trong phòng Tiết công tử.

Thơ cùng bức họa của Tiết công tử ta không còn nhìn thấy, vì đã bị Vương gia cầm đi.

Ta không biết bên trong rốt cuộc có gì, ta chỉ biết là sự bi thương của Vương gia khi nhìn lá thư ấy.

Ta biết, Vương gia yêu Tiết công tử.

Ta biết.

2. Chương 2

[Tiết]

Ta không có tên.

Vì sao?

Không vì điều gì cả, đơn giản là không cần thiết mà thôi.

Ai sẽ vì tên của tiểu quan mà dừng chân, ai sẽ vì tên của tiểu quan mà bỏ thí quan tâm dư thừa.

Những điều này ta đã biết ngay khi còn nhỏ, nếu không phải của mình, đừng cưỡng cầu làm gì, cưỡng cầu chỉ biết mất đi những thứ vốn dĩ có thể đạt được.

Khi còn bé nhìn thấy người khác có cha, có mẹ, nhưng ta lại không có, cho nên ta ước, ước có một người mẹ đến thương ta, một người cha đến bảo hộ ta.

Lúc ấy, cứu cứu nói sẽ có thôi.

Cho nên ta vui vẻ chờ, chờ người mẹ kia, chờ người cha đó.

Chờ đến một tờ giấy bán mình, một thân phận suốt đời không thể chạy thoát —— tiểu quan, một kẻ ngay cả kỹ nữ cũng không bằng!

Ta không đẹp, ngũ quan không tinh xảo, cho nên Thanh Việt không muốn để ta trở thành hồng tiểu quan, hắn chỉ để ta theo hắn học khiêu vũ, đánh đàn, hát hò.

Hồng tiểu quan: Là những tiểu quan có thể tiếp khách, lên giường với khách.

Thanh Việt là chủ nhân của “Khanh quán”, cũng là người mua ta.

Kỳ thực ta không thích đánh đàn, đó là chuyện làm của tiểu cô nương, ta thích thổi tiêu hơn, thế nhưng sau khi Thanh Việt gọi ta thổi tiêu cho khách, ta liền không thổi nữa, bởi vì đó làm ta buồn nôn!

Năm ấy, ta tám tuổi.

Vũ Nô, cái tên đầu tiên của ta được người khác biết đến.

Ta không biết ta có vận may thế nào, chỉ biết là có người khen ta khiêu vũ trông rất đẹp, đẹp hơn cả gương mặt.

Vận may có hay không cũng chẳng có khác biệt, mỗi ngày ta vẫn tiếp tục luyện vũ luyện thanh như thế thôi.

Có người hỏi ta, sau này phải làm sao?

Ta cười, không nghĩ tới, ta biết những ngày như vậy nhiều nhất cũng kéo dài được thêm hai ba năm, đến một ngày ta không còn khiêu vũ được nữa, sẽ không còn ai thu nhận ta, “Khanh quán” này chỉ làm việc buôn bán, chưa dưỡng lão tiểu quan quá hạn bao giờ.

Có người hỏi ta, có muốn tìm ai nuôi hay không?

Ta vẫn cười như trước, nuôi? Ai sẽ nuôi một vũ quan có gương mặt bình thường chỉ biết có cái trò khiêu vũ?

Cho nên ta chưa từng xa cầu sẽ có người nào đó nuôi ta, thương ta!

May mà đến bây giờ ta vẫn là thanh quan, có lẽ Thanh Việt thương hại ta, thế nhưng ta biết, đây chỉ là vấn đề thuộc về thời gian cùng giá cả.

Thanh quan: tiểu quan chưa lên giường với khách nhân, vẫn còn thân trong sạch.

Năm ấy ta mười lăm.

Thanh Việt đã từng nói với ta, tiểu quan cái gì cũng không có, nếu có cũng chỉ là trái tim vẫn còn nhịp đập mà thôi.

Thế nhưng trái tim này đối với kẻ khác không có ý nghĩa gì, ý nghĩa nhiều nhất cũng chỉ là nó vẫn còn đập. Nhưng đối với tiểu quan mà nói, đó chứng minh chúng ta vẫn là người, vẫn còn đang sống.

Vì thế, đừng đem trái tim này trao đi.

Khi đó, ta biết ta còn sống, trái tim ta vẫn đập, đập kịch liệt như vậy, còn kịch liệt hơn cả khiêu vũ.

Hắn nói muốn mua ta, đúng vậy, hắn nói như thế đấy, hắn muốn chuộc thân cho ta!

Ta không biết ta cũng có lúc vui vẻ như vậy, ta cứ nghĩ cuộc đời này sẽ trôi qua như thế thôi, chưa từng nghĩ sẽ có người chuộc thân cho ta, hơn nữa còn là một người vĩ đại đến nhường này.

Tĩnh Hậu, đệ đệ của hoàng hậu đương thời!

“Tên của ngươi?” Dịu dàng đi đến trước mặt ta, ôn nhu hỏi ta, ngón tay khẽ lướt trên gương mặt ta.

“Ta ~ nô tài không có, nô tài gọi là Vũ Nô ~” Không biết vì sao ta lại khấn trương như vậy, nhưng ta biết ta rất hưng phấn.

“Tên này không tốt ~” Tĩnh Hậu liếc trái nhìn phải, “Ngươi tên là Tiết vậy, ta thích từ này!”

Ta nhìn hắn, ta biết, chữ ấy sẽ là họ của ta, tên của ta, ta sẽ dùng cả đời để sử dụng nó!

Tất cả mọi người đều ngưỡng mộ ta, ta biết, kể cả hồng tiểu quan cũng ước ao ta, đổ kị ta, ta cười, ta cười rất đẹp, ta biết, đây sẽ là nụ cười đẹp nhất trong đời ta.

Khi rời khỏi Khanh quán, Thanh Việt nói với ta

Đừng để tâm rời khỏi lòng mình, nếu không thì sẽ chết!

Khi đó ta không hiểu ý câu nói kia, bởi vì ta cho rằng ta đã đến thiên đường rồi, sẽ có một người rất tốt với ta, ta cho rằng ta sẽ nhận được hạnh phúc ~ ta đã cho rằng như thế ~!

Ngày ấy, ta mười sáu.

Ta biết ta đã yêu nam nhân gọi ta là “Tiết” kia, khi đó ta cho rằng hắn cũng yêu ta, cho nên mới mua ta.

Vì thế, ta đã rất hạnh phúc!

Ta cứ ngỡ hạnh phúc tựa cây táo đầu cành, tiện tay thì hái dễ dàng.

“Tiết, ngươi có muốn gì không?”

Nhìn nam nhân đó, ta dường như không muốn gì cả, “Ta muốn ngươi ở cạnh bên ta!” Ta cười ôm lấy hắn, đây là chuyện ta vẫn làm sau khi được chuộc ra, ta nghĩ chuyện này vốn đã thuận lý thành chương rồi.

Tĩnh Hậu chưa từng ôm ta, đây là chuyện về sau ta mới phát hiện, bởi vì mỗi lần đều do ta chủ động chen vào vòng tay của hắn, để hắn ôm ta.

Thế nhưng, lên giường thì không phải cố chen vào là được.

Đã từng hỏi nam nhân dịu dàng không có biểu tình ấy, vì sao không ôm ta.

“Ta thích chính là ngươi, điệu nhảy của ngươi, câu ca của ngươi, cầm nhạc của ngươi, không phải thân thể ngươi!”

Lúc đó ta cho rằng đây là lời tâm tình dễ nghe nhất trên thế gian. Cho nên ta rất cảm động, cảm động đến muốn rơi lệ!

Vì lẽ ấy ta ngày nào cũng nỗ lực khiêu vũ vì hắn, hát ca vì hắn, mong muốn những điều này sẽ làm hắn vui vẻ.

Thiên đường cách địa ngục có bao xa?

Rất xa, xa đến mức khiến người tan xương nát thịt.

Rất gần, gần đến nỗi chỉ cần một câu nói, liền để người từ thiên đường rơi xuống địa ngục!

“Yêu? Ta lại yêu một tên tiểu quan? Xứng sao?”

Ta ngây ngốc đứng ngoài cửa, ta không biết trái táo trong tay ta rơi khi nào, trong tai chỉ tràn ngập chữ “Yêu” đó.

“Ai?”

Ta chạy, ta muốn chạy thật xa, ta không biết vì sao lại phải chạy trốn, thế nhưng ta rất muốn chạy.

Lặng lặng trở về gian nhà Tĩnh Hậu cho ta, ta đã từng ở nơi đây, khiêu vũ cho hấn xem, hát ca cho hấn thính.

Vuốt ve mép giường, “Ai biết hấn có phải thanh quan hay không, thật bần a!”

Đúng vậy, bần!

Ta không biết khi ấy ta có khóc hay không, bởi vì ta vẫn đang cười như xưa, cười cái trò cười đáng buồn kia, cười tên tiểu quan đáng buồn ấy, cười tên Vũ Nô nằm mơ giữa ban ngày!

“Ta muốn đem người đưa cho hà vận Tổng đốc Lưu đại nhân!” Đây là ba ngày trước Tĩnh Hậu nói với ta, ta cứ ngỡ đó là đùa vui, thì ra tất cả chỉ do ta ảo tưởng.

Lúc đó ta đã đáp thế nào? Nga, đúng rồi, ta hỏi, “Người bỏ được sao?”

Khi ấy ta nhìn thấy hấn cười, ta đã từng nghĩ đó là nụ cười tiếc thương, bởi vì hấn yêu ta!

Cửa phòng mở ra, hấn vào trong, vẫn giản đơn như lúc hấn đi vào lòng ta, lấy đi trái tim đang đập ấy.

Ta rốt cục biết vì sao hấn lại cười, bởi vì đó thực sự rất buồn cười, một tên tiểu quan mà dám nghĩ mình có thể đạt được ái tình!

“Ta không bắt buộc người, đây là giấy bán thân của người, người có thể chọn cách rời đi!”

Hấn đi rồi, buông trang giấy xuống liền bước đi, nhìn bóng lưng của hấn, ta khóc!

Rời đi, đúng rồi rời đi.

Thế nhưng, ta có thể đi nơi nào?

Mờ mịt nhìn mảnh sân trước mắt, đây là phủ Hậu gia, ra ngoài rồi sẽ có tự do, ai cũng có thể rời đi, thế nhưng ta không thể, bởi vì ta là một tên tiểu quan, một tên tiểu quan không xứng có được ái tình, một tên tiểu quan đã không còn trái tim.

Cho nên ta đi, ta tuyển chọn trở thành một vật sống không có tâm, bởi vì như vậy hấn sẽ vui, bởi vì ta muốn ở cạnh trái tim mình, cho dù hấn đã đưa cho người khác, cho dù người khác cũng không cần!

Rất đau, thực sự rất đau!

Nỗi đau khi bị xé rách, hạ thân bị nam nhân trên người này xé rách rồi, tâm cũng đã bị nam nhân sát vách đó xé nát!

“Người có muốn gì không?” Khi rời khỏi hấn hỏi ta như thế.

Ta chỉ là cười, “Vũ y của ta đã rách, có thể cho một bộ vũ y sắc đỏ hay không?”

Nhìn thấy hấn gật đầu, trái tim này triệt để không còn nữa, ta biết ta không còn là một vật sống, vì ta đã quyết định buông tha, buông tha cơ thể của ta, đời người của ta, tất cả của ta, vì ta yêu hấn, cho dù ta không xứng!

Đây là nam nhân đầu tiên của ta, nam nhân rong ruổi trên người ta, khi ở Khanh quán ta cho rằng sẽ là một vị khách có tiền nào đó, rời Khanh quán rồi ta cứ ngỡ lần đầu sẽ là Tĩnh Hậu, nam nhân mà ta yêu thương.

Hà vận Tổng đốc, Lưu đại nhân, ta biết nam nhân này, gã là thủ hạ của Tĩnh Hậu, giúp sức, tài nguyên, Tĩnh Hậu cần gã, cho nên ta trở thành đồ chơi của Lưu đại nhân.

Đưa tay ôm chặt nam nhân trên người, chủ động hiến dâng đôi môi, làm gã cướp đoạt, rong ruổi trong miệng ta.

Nghe gã thở gấp, gằm gừ bên tai ta

~~“Nô nhi ~~ a ~~ Tĩnh Hậu thật có bản lĩnh!”

Ta nở nụ cười, bởi vì nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, nam nhân này sẽ bám áo ta, vì thế gã sẽ trung thành giúp đỡ Hậu gia, cho đến khi ta không còn sức hấp dẫn, cho đến khi nam nhân này không còn giá trị lợi dụng.

Đẩy ra thân thể nam nhân đầu tiên của ta, gã đang ngủ!

Mặc vào bộ vũ y mới tinh kia vào người

~~Màu đỏ, đỏ tươi, đỏ tựa như máu của ta

~Hạ thân đau rất làm ta đi đứng lảo đảo, ta biết hôm nay hẳn đã ở căn phòng sát vách ta.

Đẩy cửa ra, ánh trăng nhẹ xuyên thấu, ta nhìn thấy trái tim mình, hẳn vẫn tuần mỹ như vậy, tiêu sái như vậy

~Lẳng lẳng nhìn nam nhân đang say ngủ, dục vọng tựa hồ bị châm lên, cho dù vừa trải qua việc mây gió, nhưng ta biết, từ đầu đến cuối ta không hề có hưng phấn.

Muốn chạm vào đôi mắt từng nhìn ta, muốn xoa lên đôi môi từng thốt những ngôn ngữ dịu dàng

~~Thế nhưng, trong khoảnh khắc vươn tay, ta phát hiện khuôn mặt ấy, người kia đã cách ta rất xa.

“Ai biết hẳn có phải thanh quan hay không, thật bản a!”

Bản? Bản lắm! Ta đã bản rồi!

Vội vã rời đi, ta biết, ta không còn tư cách, có lẽ chưa bao giờ có tư cách chạm vào người kia, bởi vì ta rất bản, ta phát hiện trên tay ta, trên mặt, trên thân thể này, tràn ngập ô uế đến mức buồn nôn!

Năm ấy ta vẫn là mười sáu.

Ta ở lại nơi của Lưu đại nhân hai năm, trong hai năm chỉ thấy Hậu gia được hai lần.

Một lần là khi ta bị Lưu đại nhân dần vặt đến sắp chết, hẳn đến gặp ta, nga, không, là tới để thăm phu nhân của Lưu đại nhân, bởi vì phu nhân cũng sinh bệnh.

Một lần khác là khi Lưu đại nhân bị xét nhà, ta bị coi là thân thuộc nên bắt giam vào đại lao, mà hẳn chính là vị đại nhân bắt giam ta!

Khi ấy ta biết, giá trị của Lưu đại nhân đã mất, mà ta cũng không còn được hẳn cần nữa.

Nhìn nhà tù đen kịt, trong không khí dơ bẩn tràn ngập mùi hôi thối, ta biết, ta có lẽ sẽ chết ở nơi này.

“Mẹ nó, cái tên bất nam bất nữ này còn cười được, mẹ kiếp cái thứ không biết xấu hổ, câu dẫn ai nữa!”

Đã nghe quen những lời như vậy rồi, thói quen thực sự là đáng sợ!

Hai năm, ta học được cách không nằm mộng, vì ta ít khi nào yên giấc.

Hai năm, ta học được cách không khóc, vì tâm đã không còn nước mắt dư thừa để khóc vì mình.

Hai năm, ta học được cách để cười, vì ta không có chuyện gì không vui cả.

Khi ta nghĩ tới ta gần chết rồi, hẳn đến, Tĩnh Hậu, một nam nhân ta mong nhớ ngày đêm, một nam nhân vẫn cao cao tại thượng, một nam nhân khiến ta cảm thấy được mình đê tiện cỡ nào.

Hắn đã cứu ta!

“Người có muốn gì không?”

Ta không biết ta muốn điều gì!

“Rời đi, ta sẽ cho người tiền!”

Ta đã không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn nữa, vì ta đề tiện như vậy mà, nhìn đôi hài tinh xảo kia, ta lắc đầu, ta không muốn tiền!

“Vậy thì người muốn gì?”

Ta muốn gì sao? Ta muốn tâm của ta, ta muốn nó về lại trong lòng ta, thế nhưng ta biết nó sẽ không trở về.

“Ta muốn theo Hậu gia!”

Không trả lời, không chờ được trả lời, ta biết hắn nhất định đang cười nhạo ta, trong lòng đang mắng ta tiện, ta hèn, một tên tiểu quan không có thân thể thuần khiết thì cần thanh cao làm ích gì!

Ta chỉ mong có thể gặp được hắn mà thôi, cho dù một năm chỉ gặp được một hai lần, ta chỉ muốn đứng ở góc khuất nào đó để nhìn hắn, nhìn hắn sống có vui không, nhìn hắn có khỏe mạnh không, nhìn hắn có hạnh phúc hay không!

Dù cho giống như hiện tại, dù cho chỉ có thể nhìn được hài của hắn!

Sau đó ta vào thiên viện của Hậu phủ, nơi đó chỉ có một ngôi nhà tranh cũ nát, một mảnh sân nhỏ, một cái giếng cạn, một gốc cây ngân hạnh.

Mỗi ngày đều chờ hắn đi qua cửa, chỉ cần trong giây lát, chỉ cần một bóng lưng

~~Thế nhưng dần phát hiện ra, nơi đó ngoại trừ nha đầu mỗi ngày đưa cơm, không còn ai đến, cho nên ta không còn si ngốc nhìn cửa nữa.

Ta nghĩ ta sẽ như vậy mà chết già trong viện, cho nên cả ngày ta đều vọng giếng cạn, cả ngày nhìn cây ngân hạnh

~~Năm ấy ta mười tám.

Ta không biết thời gian làm cách nào trôi qua, có đôi khi nhìn thái dương dần hạ qua giếng cạn, có lúc sẽ làm người khác nghĩ rằng ta đang ngắm hoàng hôn qua giếng cạn, thế nhưng thấy ba bữa cơm ta mới biết được, một ngày của ta lại trôi qua.

Dần dần, tiểu cô nương đưa cơm không còn kiên trì, cho nên cơm nước không được quy luật đưa tới, có lúc mỗi ngày một bữa, có lúc ba ngày hai bữa, kỳ thực ta vốn ăn không nhiều, cho nên cũng không cảm thấy bất ổn, ngày vẫn trôi đi như thế.

Không biết từ bao giờ, bên người lại có thêm một viên đình ngọc nghech, lúc nào cũng khờ khờ nhìn ta, nói chuyện cùng ta, hỏi ta một ít điều, luôn từ phía sau gọi “Tiết công tử, Tiết công tử ~~” Thời gian dài cũng thành quen.

Nhớ tới lần đầu gặp hắn là vì hắn lỡ làm rơi cơm của ta, biểu tình thất kinh khiến người khác không nhẫn tâm trách lời, cho nên ta không nói gì hết, chỉ tùy tiện một câu “Àn, không sao cả!”

“Vì sao không rời đi?”

Đây là một câu hỏi trong một đồng vấn đề của hắn, không nhớ là hỏi lúc nào, nhưng tận nơi sâu thẳm, ta vẫn nhớ rõ câu trả lời: “Không rời đi là bởi vì tâm đã tìm được nhà, rời đi rồi, tâm sẽ không còn nữa!”

Không biết vì sao, ta muốn khiêu vũ, thân thể đã lâu không khiêu này dường như trở nên cứng nhắc rồi, có điều ta vẫn nỗ lực khiêu, ảo tưởng người đang nhìn là hắn, hy vọng lúc này hắn đi ngang qua sẽ bắt gặp, sau đó để ta vì hắn mà khiêu vũ thêm lần nữa.

Chỉ là giấc mộng này cũng kết thúc khi ta nhảy xong!

“Thật là đẹp, điệu nhảy này gọi là gì?”

“Vô thậm!”

Hóa ra ban ngày cũng có thể nằm mơ, ta mỉm cười!

“Nhị hoàng tử nghe nói ngươi là vũ quan nổi tiếng nhất kinh thành, muốn ngươi qua tiếp!”

Hắn tới, Tĩnh Hậu chưa từng xuất hiện kể từ ngày ta vào viện, ngày hôm nay lại tới, chỉ là còn mang theo những lời này.

Vẫn nhìn đôi hài hắn như xưa, vẫn lộ ra nụ cười như thói quen lâu năm, ta biết ta lại bị tặng cho người khác.

“Nhị hoàng tử sẽ không giống Lưu đại nhân ~” Hắn sợ ta không đồng ý, bởi vì nhị hoàng tử là một nhân vật vô cùng quan trọng trong triều, hắn có binh quyền!

“Ân, không sao cả!”

Lặng lặng, ta bị thị vệ ở phía sau đem ra khỏi thiên viện.

Nhị hoàng tử thích gọi ta là Nô nhi, ta không biết vì sao, cho đến khi nghe lý do hắn nói, lúc ấy ta đã cười!

“Tiết là tên Tĩnh cho ngươi, ngươi là của ta!”

Ta tinh tường nhớ rõ, lần đầu tiên ta trông thấy nhị hoàng tử đỏ mặt, sau này ta mới dần dần biết được đó là cách thức hắn yêu ta, đúng vậy, hắn yêu ta, yêu đến nỗi muốn cướp đoạt tất cả của ta, yêu đến nỗi khiến ta trở thành một phần cơ thể hắn!

Ẩn Hồng, hắn bảo ta xưng hắn như vậy, bất luận là sinh hoạt thường ngày, hay là đang trên giường

~Hai năm, ta không còn gặp lại Tĩnh Hậu, bởi vì Ẩn Hồng đem ta giấu trong hậu viện của hắn, ai cũng không cho gặp!

Thế nhưng Ẩn Hồng sẽ nói vài chuyện về Tĩnh Hậu cho ta nghe, về Tĩnh Hậu si tình, về người Tĩnh Hậu yêu!

“Tên đó sẽ không yêu ngươi!”

Ta biết, ta vẫn luôn biết, giấc mộng khi xưa đã bị sóng triều vùi lấp, bởi vì ta là một tiểu quan đê tiện.

“Ngươi từng vì hắn khiêu vũ hay chưa?”

Gật đầu!

“Ngươi từng hát vì hắn hay chưa?”

Gật đầu!

“Ngươi từng đàn cầm vì hắn hay chưa?”

Gật đầu!

“Ngươi từng thổi tiêu vì hắn hay chưa?”

“Nhị hoàng tử, người muốn chỉ điều gì?”

“Gọi là Ẩn Hồng! Ta chỉ âm nhạc!”

“Hậu gia nói tiêu rất bị thương, chỉ thổi qua một lần thì không còn thổi nữa.” Nhớ rõ lần đó thổi tiêu xong, chen vào cái ôm của hắn, hắn liền nói hắn không thích tiêu, cho nên ta cũng không thổi.

“Nô nhi, ta là người hiểu rõ ngươi nhất trên đời này, cũng là người yêu ngươi nhất, ta sẽ nghe ngươi thổi tiêu!”

Ta lại cười.

Nhị hoàng tử đương thời nói rằng hắn yêu ta, yêu một tiểu quan đê tiện!

Thế nhưng sự thực chứng minh, hắn yêu ta!

“Ta sẽ khiến ngươi yêu ta!”

Hắn rất bá đạo, bá đạo làm ta yêu hắn bằng được, bá đạo đến nỗi hắn có thể cho ta tất cả, ta nhớ khi ấy ta không phủ định, bởi vì ta chỉ là một đồ chơi, tình yêu của chủ nhân chỉ có thể nghe mà thôi!

Thế nhưng sinh hoạt hai năm, sớm chiều bên nhau hai năm, ta biết hắn nói không sai, hắn hiểu ta, hắn yêu ta, hắn nguyện ý cho ta tất cả!

Mà điều ta muốn, chỉ là một trái tim đã đánh mất nhiều năm trước thôi!

Vì thế ta biết ta vĩnh viễn sẽ không yêu hắn!

“Ta sẽ không cho ngươi khiêu vũ vì tên đó nữa!”

Đây là câu nói cuối cùng hắn nói với ta khi còn làm hoàng tử.

Một đôi chân mãi mãi không thể khiêu vũ là món quà sau cùng hắn cho ta!

Đây là vì ta đã cho hắn một món lễ vật —— phản bội!

Là ta trộm đi binh phù, là ta đưa cho Tĩnh Hậu, là ta đem tất cả những gì của người yêu ta bán đứng cho một người không hề yêu ta!

Vẫn nhớ rõ ly biệt hôm ấy, hắn không hỏi ta vì sao, chỉ là vẫn tiêu sái như xưa đứng trước mặt ta, vẫn thâm tình yên lặng nói yêu ta như ngày nào, vẫn gọi ta đợi lễ vật của hắn!

Ta cứ nghĩ đó là mạng của ta, thế nhưng sau câu nói kia, là kịch liệt đau đớn!

“Ngươi sẽ cùng ta đi chứ?”

Ta không biết vì sao ta không đau nhức đến ngất xỉu, ta không biết vì sao ta hiểu hắn muốn nói gì, thế nhưng ta biết!

“Nếu như chết cùng ngươi, ta sẽ ở bên ngươi!”

Đây là câu nói cuối cùng ta nói khi hắn vẫn là hoàng tử.

Hắn lần đầu tiên rơi lệ trước mặt ta, ta biết hắn tuyệt vọng!

Đến cuối cùng ta vẫn chọn Tĩnh Hậu, mà không phải là hắn!

Từ giọt lệ kia ta biết, hắn là một người ngu ngốc.

Thời khắc ly biệt thì ta đã hôn mê!

Khi tỉnh lại, ta đã về thiên viện xa cách hai năm, tất cả không có gì thay đổi, chỉ là trong lòng vì một người yêu ta mà chảy máu!

Đã từng hỏi bản thân vì sao lại vứt bỏ Ân Hồng?

Ta không trả lời, bởi vì ta không biết, Ân Hồng là một người ngu ngốc, còn ta không phải hay sao!

“Ngươi có thể nói cho ta biết hiện tại ta là gì hay không?”

Thời gian nửa năm làm ta lấp đi vết thương lòng, thời khắc ấy nhìn hắn vào sân, ta biết ta lại phải rời đi.

Trông thấy hắn cúi đầu nhìn ta. mấy năm qua đây là lần đầu tiên ta ngẩng đầu nhìn hắn, hắn vẫn tuấn, vẫn mỹ như ngày nào

~Hắn không trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn ta, ánh mắt này có thể cho rằng hắn vẫn còn quan tâm ta hay không!

Ta cười, cười mình vô tri!

“Ngươi có thể không đi!”

“Ân, không sao cả, ta đi!”

Ngày đó trời đổ cơn mưa, ta không cầm dù, vì ta không có dù!

Lần này sẽ là phủ đệ nhà ai? Ta không biết, ta không hỏi, vì ta không cần biết.

Tần vương là nam nhân thứ ba của ta, hắc giả dối hơn Tĩnh Hậu, hắc bá đạo hơn nhị hoàng tử, hắc muốn ta bởi vì ta đã từng là người nhị hoàng tử yêu nhất! Hắc muốn ta là vì ta có thể biết bí mật của Tĩnh Hậu!

Tần vương không thích nam nhân, cho nên hắc không đối đãi với ta ôn nhu như nhị hoàng tử.

Tần vương rất đa nghi, cho nên ngày đầu vào phủ, hắc cho ta một tách trà, một tách trà có độc!

Ta uống, uống trước mặt mọi người, chỉ là ta không biết tâm vì sao lại đau như vậy, tâm không còn trong lòng vì sao sẽ đau như thế!

Trà rất đắng, đắng đến mức làm ta nhú mào, thế nhưng ta nhìn thấy gương mặt của Tĩnh Hậu, vẫn không có biểu tình như xưa!

Có lẽ ta đang mong muốn hắc sẽ nói một câu với ta, cho dù là “Người có sao không!”

Vì thế ta uống rất chậm, chậm đến thời gian tựa như đã ngừng lại trong nháy mắt.

Trà trong chén ta đã uống cạn, máu trong lòng này đã chảy khô, duy nhất có thể làm, chỉ là mỉm cười!

Ta không chết, trong trà xác thực có độc, chỉ là không phải độc trí mạng, Tần vương làm vậy để ta không bán đứng hắc, dù sao ta đã từng là một tiểu quan phụ bạc một người yêu ta chân thành.

Thế nhưng một đời anh minh của Tần vương đã sai, sai là đã quan tâm đến mệnh hèn này của ta!

Tần vương phủ, ta nhìn thấy nữ nhân nhị hoàng tử đã từng kể, nữ nhân mà Tĩnh Hậu yêu, Thuận công chúa!

Nàng rất đẹp, rất cao quý, rất kiêu ngạo, nàng là niềm tự hào của vương triều, là kiêu hãnh của Tần vương, vì nàng là hôn thê của Tần vương!

Ẩn Hồng người nói không sai, trên thế giới này sẽ không có ai yêu ta hơn người, vì người là một kẻ khờ! Mà Tĩnh Hậu, Tần vương, bọn họ là anh hùng, là người thông minh, nên họ chỉ biết yêu nữ nhân mỹ lệ kia, nữ nhân đẹp hơn cả thần tiên ấy!

Ta lấy gì để làm Tĩnh Hậu yêu!

Một tháng, ta nhìn Tần vương từ nhân trung long phượng trở thành phản tặc, ta nhìn Tần vương từ phản tặc đến đầu rơi xuống đất!

Đúng vậy, Tần vương đã chết, là Tĩnh Hậu giết, vì ái tình, vì quyền lực, vì hạnh phúc của hắc!

Mà người mật báo là ta, một tiện nhân không sợ chết!

Còn có nữ nhân mà Tần vương nghĩ rằng nàng yêu mình —— Thuận công chúa!

Ta lại bán đứng thêm một người, chỉ là ta không có áy náy, vì áy náy duy nhất đã cho Ẩn Hồng!

Ta trở lại thiên viện, lần trước mang về là đôi chân bị phế, lần này về là tấm thân đã bị độc dược ăn mòn!

Sinh hoạt trở về như xưa, vẫn là thiên viện cũ nát, vẫn là viên đình ngóc nghếch, vẫn là một vật sống không có trái tim.

Sinh hoạt dường như thành hình rồi thì không còn thay đổi, mỗi ngày ngắm nhìn ánh trăng vĩnh viễn không với tới, giếng cạn vĩnh viễn không có nước, cây ngân hạnh vĩnh viễn không kết quả

~~Thân thể không còn như trước đây, điều này ta biết, bởi vì nó sẽ vô có bị sốt, sẽ ho khan, sẽ choáng đầu, nhưng mà, ta không quan tâm, không quan tâm lúc nào thân thể này sẽ rời khỏi loạn thể như bây giờ, điều đó đối với ta tựa hồ không có gì khác biệt, đơn giản chỉ là vật sống biến thành vật chết mà thôi!

Sau đó, ta bắt đầu trồng hoa, loài hoa đại nho nhỏ màu tím ~~ ta mua không nổi các cây hoa cao quý.

Ta đã từng nghĩ, ta đối với Tĩnh Hậu có khi nào giống như những đóa hoa đại này đối với đại hoa viên hay không, nhiều, không sao, thiếu, cũng không hề gì!

Dần dần, những đóa hoa tím trở thành một phần trong sinh mệnh ta, có lúc lại nghĩ, nếu như ta trồng đủ một vạt đóa, trời xanh có khi nào sẽ biến một nguyện vọng của thành thật hay không! Dù cho suốt đời này chỉ cho phép một nguyện vọng của ta trở thành thật thôi cũng được rồi.

Đã từng nguyện vọng có cha có mẹ, trời xanh nói nguyện vọng của ta rất quá đáng, vì vậy ta buông tha!

Đã từng nguyện vọng người ta yêu có thể yêu ta, trời xanh nói người đề tiện như người không xứng, thế nên ta cũng buông tha!

Ta chậm rãi học được cách không yêu cầu trời xanh thực hiện nguyện vọng của ta nữa, bởi vì ta không còn nguyện vọng gì, chỉ là, đã từng hỏi trời xanh, có thể cho Tĩnh Hậu hạnh phúc hay không, vì hắn không có hạnh phúc, trời xanh không trả lời ta, vì vậy ta vẫn xa cầu nguyện vọng này có thể thực hiện!

Cho đến khoảnh khắc ấy, trời xanh nói với ta, ta đã thực hiện nguyện vọng của người, ra khỏi viện nhìn đi!

Ta rất vui vẻ, vui vẻ đến nỗi ăn mặc vũ y năm xưa, ta muốn ta vẫn là thanh quan ngày nào.

Đi trên con đường xa lạ, ta không biết vì sao Hậu phủ hôm nay náo nhiệt như vậy.

“Tân nương đến

”

Tiếng gọi gay gắt đâm phá màng tai, ta nhìn thấy một mảnh đỏ thẫm.

Đèn ***g sắc đỏ,

Kiệu hoa sắc đỏ,

Đại môn sắc đỏ,

Tân nương sắc đỏ,

Người cũng là sắc đỏ,

Hắn thành thân rồi!

Người mang khăn che đỏ ấy là nương tử của người, là người người yêu thương, là hạnh phúc của người, thế nhưng cho người tất cả những điều đó không phải ta!

Thuận công chúa ~ nữ nhân mỹ lệ như thần tiên!

Người rốt cục lấy được nàng!

Trời xanh, cảm tạ người thực hiện nguyện vọng của ta!

Đúng vậy, thời khắc đó hắn rất hạnh phúc, rất vui sướng.

Đóa hoa tím ta cầm trong tay không biết đã rơi xuống từ bao giờ.

Chậm rãi rời đi, bởi vì ta biết lúc này Tĩnh Hậu sẽ không nhìn thấy sự tồn tại của ta, có lẽ hắn chưa lần nào nhìn thấy ta tồn tại.

Thối lui khỏi thế giới đầy sắc đỏ, thối lui khỏi thế giới huyên náo ồn ào, thối lui khỏi thế giới không thuộc về ta

~Không biết có vật gì đang ngập tràn trên mặt.

Không biết có vật gì đang chặn lại đường nhìn ở trước mắt.

Chạm vào!

Liếm!

Thật mặn!

Mím cười!

Ta khóc!

Đó là nước mắt của ta, lúc này, ta phát hiện mình vẫn còn khóc được như xưa, vẫn còn có thể rơi lệ!

Đã bao nhiêu năm không khóc?

Nhớ không rõ nữa, chỉ nhớ lần cuối cùng rơi lệ là khi nằm trên giường của người nam nhân đầu tiên, khóc là, vì sao người nằm trên ta không phải người!

Chậm rãi trở về thiên viện, ở đây không ồn ào huyên náo, không có chúc phúc, không có hy vọng, không có sắc đỏ

~Nhìn vũ y trên người, đột nhiên phát hiện nó thật xấu xí, dơ bẩn, bất kham như vậy!

Cởi ra hồng y, thay thanh y, sắc đỏ không phải là của ta, đây là điều duy nhất ta biết!

Thối tiêu mà người không thích, ta nhớ đến Ân Hồng, lúc này hắn đang ở đâu?

Hắn có cười ta không, cười ta trả giá tất cả, nhưng không được bất kỳ hồi báo!

Buông tiêu, ta nghĩ ta sẽ không thối tiêu nữa!

Tiếp tục trồng hoa tím, ta muốn trồng thêm một vạn, ước lại một nguyện vọng!

Ta không biết trời xanh có đáp ứng hay không, nhưng ta sẽ dùng quãng đời còn lại đợi trời xanh trả lời!

Ta không biết nữ nhân có đúng thật là người không biết đủ hay không, bởi vì ta chưa từng tiếp xúc nữ nhân!

Thuận công chúa tới, tới thiên viện của ta, mang theo rất nhiều người, viện của ta chưa bao giờ náo nhiệt như vậy, chưa bao giờ!

“Ta muốn người rời đi!” Nhìn nữ nhân giống như thần tiên kia, ta nghĩ là ta đã trông thấy một mặt xấu xí của thần tiên.

“Ta không muốn đi!”

“Ta cho người tự do, người sẽ không còn là tiểu quan của Vương gia nữa!” Vương gia, thì ra Hậu gia đã thành Vương gia, ta mỉm cười!

“Vương gia đã từng cho ta tự do!” Đúng vậy, giấy bán mình sớm được ta chôn trong vườn hoa tím rồi.

“Người yêu chàng!?”

Cười, “Ta không xứng!”

“Tiện nhân!”

Lúc này ta rốt cục biết, thì ra tay của nữ nhân mảnh mai cũng rất có lực, chỉ là ta không biết đau là cảm giác gì nữa!

Đã từng vì yêu mà đau đớn, hiện tại lại đau vì sự ngu ngốc của mình!

Tiện nhân? Phải! Ta vẫn là thế!

“Chàng sẽ không yêu người!” Tiếng hét chói tai.

“Ta biết! Ta vẫn biết!”

Ta biết hắn sẽ không yêu ta, người hắn yêu luôn là người, ta biết mà!

“Người dự định thế nào? Muốn sao mới chịu biến đi?”

Vì sao ta nhất định phải đi? Vì sao? Có ta hay không có khác biệt gì sao? Ta không hiểu, thực sự không hiểu, lẽ nào đây là dự vọng chiếm hữu của nữ nhân sao? Vì sao lại lưu ý một tiểu quan chưa từng xuất hiện trong mắt trượng phu, vì sao lại lưu ý đến một người chưa từng quấy nhiễu sinh hoạt của các người như ta!

“Có lẽ chỉ khi nào ta chết!”

Có lẽ chỉ có chết ta mới muốn rời đi, rời khỏi thiên viện mãi mãi không nhìn thấy hần, có lẽ nơi này có thể làm ta ảo tưởng là, ta và hần sống cùng dưới mái hiên!

“Ha ha ha ha ~ khá cho tên tiện nhân si tình ~”

Ta không biết vì sao nữ nhân xinh đẹp này lại nói ra những câu khắc nghiệt như thế, nàng không phải là nữ thần hoàn mỹ trong mắt Vương gia sao?

“Uống nó!”

Nhìn chén được, rất thối, rất đen

~Đây là độc được sao

~Ta uống, không thông thả như lần đầu tiên uống độc được lúc xưa, vì ta biết ta không được Vương gia thương tiếc, cho dù chỉ một câu “Người có sao không!”

Thế giới đang xoay chuyển, ta biết ta sẽ rời khỏi thế giới phân loạn này.

Đau đớn đã thành quen, chỉ là nó khiến ta thống khoái, vì ta biết ta gần giải thoát rồi!

Hắc ám bao trùm tất cả, thế nhưng ta lại trông thấy người, người ta mong nhớ ngày đêm, người chật vật, người lo lắng, ta nhìn người mở miệng của ta, ta nghe người đang gọi tên ta, nhiều năm qua đây là lần đầu tiên người gọi, gọi ta nôn ra thứ ấy, gọi ta không được chết, gọi ta không được đi!

“Tiết ~ đừng chết ~ ta yêu người ~!”

Hắc ám vẫn mênh mang, thế nhưng ta mỉm cười, thì ra đến cuối cùng, ta vẫn đang nằm mơ, một giấc mơ mà người sẽ yêu ta!

Ta điếc!

Thế giới mất đi thanh âm, đây là phản ứng đầu tiên khi ta tỉnh lại!

Vẫn là mảnh sân hẻo lánh như xưa, vẫn là chiếc giếng khô cạn nước!

Kỳ thực sinh hoạt vẫn trôi qua như thế, thế giới không có thanh âm tựa hồ làm ta quên đi rất nhiều chuyện, đã quên giấc mộng trước khi chết đó, đã quên giấc mộng xa vời năm xưa, đã quên ta vẫn còn là một con người!

“Một, hai ~” Lúc nào sẽ đến một vạn đoá?

Đã quen ngồi xuống trồng hoa tím, có lẽ lý do tồn tại duy nhất của ta bây giờ là trồng đủ một vạn đoá!

Chỉ là dường như trời xanh không cho ta cơ hội này!

Hần tới!

Không có thị vệ, chỉ có một mình hần!

Hần gầy hơn, tiều tụy hơn nhiều!

Thuận công chúa bị nhị hoàng tử bắt đi!

Đây là điều hần viết ra giấy cho ta xem, thì ra nét chữ của hần tuấn mỹ như vậy, cũng giống như chính hần, khiến ta không tự chủ được mà yêu thương!

Nhị hoàng tử muốn người đi cùng hần!

Ta mỉm cười!

Ẩn Hồng, hóa ra người vẫn là một người ngu ngốc như xưa a!

Gật đầu, ta đồng ý!

Một tháng, ta nỗ lực hát ca, đánh đàn, thế nhưng ta không nghe được!

Vẫn là viên đỉnh từng cứu ta khi ấy!

Nhìn hình dạng góc ghech của hân, thật không hiểu rõ vì sao tiểu nha đầu nguyệt ngừng kia lại chịu gả cho, có lẽ đây gọi là phúc khí!

Một người yêu ta cùng một người ta yêu kết hợp, đây có phải kỳ tích hay không?

Khi hai người họ thành thân ta đã tặng một khối noãn ngọc, đó là một trong rất nhiều món lễ vật mà Ân Hồng cho ta, cũng là thứ duy nhất ta giữ lại!

Một ngày trước khi rời đi, hân lại đến!

“Người đồng ý sao?”

“Ân, không sao cả!”

Ta trả lời, cho dù không thể nghe hân nói gì, thế nhưng ta biết hân đang nói điều gì đó.

Người có muốn gì không?

Tối nay người có thể đến đây?

Hân không trả lời, bút mực dừng ở không trung, chậm chạp không viết!

Ta mỉm cười!

Vẫn là ngày ấy, trước khi hân đến, ta đưa cho viên đình góc ghech một bức tranh, một phong thư, một nguyện vọng mà trời xanh vẫn còn chưa đáp ứng!

Ta lại nhìn trời một lần, ánh trăng tròn đến gọi người si ngốc!

Hôm nay là Trung thu!

Lẳng lẳng nhìn cả bàn thức ăn, hai chung rượu nhạt

~Hôm nay người có đến không?

Đáp án ta biết, người cũng biết!

Không biết vì sao, tay ta run rẩy, rượu vẩy ra ngoài, thức ăn chưa đến bát thì đã rơi xuống đất!

“Tiết, kỳ thực là ta vẫn yêu người!”

“Ân, ta biết!”

“Người đừng trách ta!”

“Ân, không trách ~ không trách đâu ~!”...

Thức ăn lạnh rồi, rượu cũng lạnh, ánh trăng tan mất, tất cả vẫn như khi xưa đến đây, một cái giếng cạn, một thân cây, một bóng người, duy nhất thành đôi chỉ là hai vườn hoa sắc tím!

Tử Diệu, xin cho ta được gọi tên người, ta biết ta không xứng! Thế nhưng ta bảo chứng đây sẽ là lần đầu cũng như lần cuối cùng ta gọi người như vậy.

Xin lỗi, Tử Diệu, ta đem đến khó chịu cho người, để người người yêu gặp nguy hiểm.

Cảm tạ, Tử Diệu, người cho ta một cơ hội để ta có thể nỗ lực vì người.

Tử Diệu, nếu còn kiếp sau, ta sẽ không yêu người nữa, vì kiếp này ta đã yêu đến tổn thương, yêu đến đau nhức, yêu đến chết rồi!

Hôm sau, ta rời đi, chỉ là lần này đi từ cửa sau.

Vương gia lại một lần nữa cho ta chấn động.

Lần đầu tiên là người mua ta, ta cứ ngỡ rằng người yêu ta.

Lần thứ hai người đưa ta cho người khác, hóa ra người không hề yêu ta!

Đây là lần thứ ba

~Thì ra ta chưa từng vào Vương phủ, thì ra cho đến bây giờ ta chỉ ở trong một tiểu viện cạnh phủ mà thôi. Khó trách tiểu viện này chưa bao giờ có người hầu đi qua, khó trách ta chưa từng nhìn thấy thân ảnh của người, khó trách người cho ta ở lâu như vậy mà không đuổi ta đi!

Ta mỉm cười!

Thì ra ta vốn chưa từng vào Vương phủ.

Xe ngựa xóc nảy, mấy năm qua lần đầu tiên rời khỏi mảnh sân nhỏ nhoi ấy, lần đầu tiên nhìn người đi trên đường, lần đầu tiên nhìn thấy cây cỏ trong rừng!

Ta bị đưa vào một viện nhỏ vắng vẻ, ta biết bên trong là nhị hoàng tử yêu ta!

Thấy hấn, ta mỉm cười!

Hấn cũng cười!

“Nô nhi ~ “

Hấn gọi ta, tuy rằng ta nghe không được, thế nhưng ta nhìn được!

Ta không biết Ẩn Hồng đầu Thuận công chúa ở nơi nào, chỉ là mỗi ngày ta đều vì Ẩn Hồng mà thổi tiêu!

Ta thích nhìn nụ cười của Ẩn Hồng, song, từ mặt hấn ta chỉ thấy đau thương!

“Người có yêu ta không?”

Ta không trả lời.

“Ta hiểu rõ ngươi mà!”

Hấn cầm lấy chiếc bút run trong tay ta, nhẹ nhàng hôn lên vành tai của ta!

Đây là lần đầu tiên ta hưng phấn khi lên giường, lần đầu tiên chủ động hôn lên môi Ẩn Hồng, vuốt ve da thịt hấn

~Chỉ là ta không nghe được lời yêu của hấn thôi

~Nếu có kiếp sau, Ẩn Hồng, ta nguyện ý là một cành cây, một đóa hoa, thậm chí một con cẩu, bên cạnh người!

Vách núi cao bao nhiêu?

Ta nghĩ rơi xuống rồi chắc chắn sẽ chết!

Binh sĩ trước mắt có bao nhiêu?

Ta nghĩ chúng ta nhất định sẽ bị bắt!

Đúng vậy, ta lại một lần nữa nói chớ ẩn thân của Ẩn Hồng cho nam nhân trước mắt này.

Ta lại phản bội người nam nhân yêu ta!

Ta biết, Ẩn Hồng biết rõ là ta nói ra!

Ta không biết hấn cùng Ẩn Hồng ôm ta đang nói gì, bởi vì ta điếc!

Ta chỉ biết là Ẩn Hồng yên lặng nhìn ta!

Ta cũng nhìn Ẩn Hồng, nhìn bản thân ta trong mắt hấn!

“Ta sẽ chết cùng ngươi!”

Ta không biết thanh âm của ta lớn hay nhỏ, ta chỉ biết là Ẩn Hồng mỉm cười, kiêu ngạo, điên cuồng, càn quấy trở về gương mặt hấn!

Ta vẫn không biết bọn họ nói gì.

Nhẹ nhàng nắm lấy tay ta.

Ta biết chúng ta sẽ bay, sẽ bay rất xa

~Ta xem thấy nước mắt của người đó, ta có thể xa cầu đó là vì ta mà rơi hay không?

Kỳ thực có hay không cũng không quan trọng nữa, bởi vì ta sẽ vĩnh viễn rời đi!

Chúng ta thực sự bay, trái tim đánh mất kia dường như đã trở về, về lại trong lòng ta

~Trái tim ta đánh rơi lâu ngày ấy

~Đã trở về

~Cười!

Ta nở một nụ cười!

3. Chương 3

[Tĩnh hậu, Vương gia, Tử Diệu]

“Ha ha ha ~ y yêu người, thế nhưng y sẽ chết cùng ta!”

Trên vực thẳm, người dựa vào lòng hắn, lúc này ta mới nhận ra, ta chiếm được ái tình của người, nhưng lại mất đi người!

“Ta thua, Tử Diệu, ta thừa nhận ta là người thua triệt để trong lần đánh cuộc này, thế nhưng người cũng là một người thắng vĩnh viễn mất đi tài phú!”

Ẩn Hồng cười lớn, đúng vậy, ta thắng, ngay từ đầu ta biết ta sẽ thắng, vì ta biết Tiết sẽ giúp ta.

Nụ cười cuối cùng ấy, nhìn nụ cười gần như tuyệt vọng của người, ta mới phát hiện, nhiều năm trôi qua, người vẫn thê lương như thế này!

Ta muốn ôm người thật chặt, ta muốn cảm nhận hơi ấm trên người người, ta muốn nghe người nói yêu ta thêm một lần, nhìn người hòa tan trong điệu nhảy, nghe tiếng đàn câu ca giữa đêm khuya của người!

Thế nhưng ta chợt nhận ra, ta đã quên rồi, đã quên cảm giác ôm lấy người, đã quên hơi ấm trên người người, đã quên thanh âm khi người nói, đã quên thân ảnh khiêu vũ nhẹ nhàng kia!

Thì ra ta đã quên tất cả!

Nhìn người cùng hắn nhảy xuống vực sâu vạn trượng, ta mới biết nỗi đau mất mát là gì.

“Không~!”

Nhìn quanh bốn phía, một màu đen kịt, chỉ có ngọn nến phát ra ánh sáng đỏ chập chờn.

Người thực sự nở rời bỏ ta sao?

Tiết!

Người thực sự cứ như vậy mà đi sao?

Cho dù trong mộng cũng không thể cùng ta nói một câu từ già!

Tất cả những gì xảy ra vào ngày đó cũng làm tâm của ta rơi xuống vực thẳm cùng người, ta không dám cho người xuống dưới tìm người, ta sợ nhìn thấy thi thể của người, ta sợ gặp phải hình ảnh người và hắn ôm chặt lấy nhau, ta không muốn thấy, không muốn!

Vương phủ vào khuya vắng vẻ đến mức khiến người sợ hãi.

Không biết bắt đầu từ khi nào, ta trở nên sợ mất đi, sợ mất đi hạnh phúc đang có trong tay, cho dù trong mắt người khác ta là một Vương gia, dưới một người trên vạn người!

Đã quen đứng ở cửa thiên viện kia, thế nhưng nơi ấy không còn tiểu quan vọng ánh trăng nữa.

Người có biết không, đã vô số lần ta ở nơi này nhìn người, nhìn người vọng ánh trăng, nhìn người trồng hoa, nhìn người một mình cười khờ dại.

Ta biết người sẽ không trở về, ta đem người cho kẻ thua nhưng đã thắng ta, Ân Hồng!

Ngồi trên ghế đá người thường ngồi, lấy ra lá thư cùng bức họa người để lại.

Đây là thứ duy nhất người để lại nơi này.

Hai cây ngân hạnh, một vầng trăng tròn, một giếng nước trong, một đôi hình bóng

~Tiết, đây có phải là nguyện vọng của người, mong muốn của người hay không!

Đốt đi!

Chỉ có hai chữ này thôi!

Thì ra ta đã tổn thương người nặng như vậy!

Nhìn nhà tranh người đã từng ở,

Ta khóc!

Hóa ra tám năm trôi qua đã làm ta mất đi một người yêu thương ta!

Ta chỉ còn nhớ năm ấy khi ta mua người về, thấy sự hưng phấn trên mặt người, nhớ tới người từng vui vẻ hỏi ta, “Người thích ta?”

Khi ấy ta không biết làm sao trả lời, ta mua người chỉ bởi vì Lưu đại nhân thích người!

Ta không biết người lại yêu ta, cũng không hiểu lý do vì sao người yêu ta, ta chỉ biết người là một tiểu quan dơ bẩn, cho dù người nói mình vẫn còn là thanh quan.

Ta sẽ không lên giường cùng người, vì khi ấy ta cho rằng người rất bẩn!

Thế nhưng khi ta trông thấy trong mắt người hiện lên tuyệt vọng thì, ta đột nhiên nhận ra, ta sai rồi.

Vì thế ta đưa giấy bán mình cho người, ta không muốn ép buộc người!

Thế nhưng, người lại cho ta một nụ cười, một đáp trả “Ân, không sao cả!”

Ta không biết người có thể già đi trong giây lát hay không, thế nhưng ta đã nhìn thấy một nam hài ngây thơ chợt hóa thành tuyệt vọng ngay trước mắt, khi ấy, ta trở nên vô thức, ta không biết nói gì, vì vậy ta chọn cách rời đi.

Đêm đó, ta biết người đã đến phòng của ta, ta không có dũng khí đối diện với người, ta giả vờ như ta đã ngủ.

Ta không biết cảm giác ta dành cho người là gì, nhưng ta biết ta không yêu người, vì người ta yêu là Thuận, một nữ nhân mỹ lệ!

Đã từng hỏi người có nguyện ý rời khỏi hay không, người lại nói muốn được ở cạnh bên ta!

Ta không biết lúc ấy là cảm giác gì, nhưng ta biết ta đã thờ phào một hơi, vì ta cũng không muốn người đi!

Ta rất ích kỷ, ích kỷ đến mức muốn trong lòng người chỉ có ta, cho dù ta không yêu người!

“Ta sẽ khiến cho y yêu ta!”

Ta đã sợ, sợ người sẽ thực sự yêu Ân Hồng, sợ người sẽ rời khỏi ta, thế nhưng ta thích đánh cược, ta là một con bạc thực thụ, cho nên ta muốn cược, cược người sẽ vẫn ở lại bên cạnh ta như ngày nào, vẫn yêu ta không thay đổi, vì thế ta đưa người cho nhị hoàng tử!

“Người có biết Nô nhi thích ăn ngọt hay chua không?”

Ta không biết.

“Người có biết Nô nhi thích thổi tiêu hay đánh đàn?”

Có lẽ là đánh đàn, vì ta hầu như đã quên là Tiết biết thổi tiêu, y không thổi ở trước mặt ta.

“Người biết y yêu người có bao nhiêu sâu đậm hay không?”

Yêu ta có bao nhiêu sâu đậm? Ta không biết, ta chỉ biết là Tiết sẽ không phản bội ta!

“Nếu như cho đi quá nhiều mà không có được hồi báo, người sẽ dần dần đánh mất y, cho dù y vẫn yêu người!”

Đây là câu cuối cùng mà Ân Hồng nói với ta khi vẫn còn là nhị hoàng tử, thế nhưng khi ấy ta không tin Tiết sẽ rời khỏi ta.

Y không thể khiêu vũ vì ta nữa, khi ta thấy người hấp hối trong phòng Ân Hồng thì, ngoại trừ đau lòng, ta chỉ nghĩ được như thế, ta không biết ta nên may mắn vì Ân Hồng không giết y, hay là nên bi ai vì điều nhảy uẩn chuyển kia.

Tiết không có vẻ ngoài xinh đẹp, không có khí chất cao nhã, thế nhưng y lại làm ta thấy thoải mái.

Đứng ngoài viện nhìn y vô số lần, ta biết y sẽ không phát hiện ra ta, vì ta chỉ đứng ở góc cửa, ta không muốn y nhìn thấy.

“Người yêu Vũ Nô kia sao?”

Ta phủ quyết, ta không yêu!

“Vậy cho ta đi!”

Ta biết hẳn không thích nam nhân, ta biết hẳn muốn có được bí mật của ta từ Tiết, ta biết người hẳn yêu là Thuận, thế nhưng hẳn lại yêu vương triều này nhiều hơn.

Bởi vì hẳn là Tần vương.

Lại thêm một lần trao Tiết cho phủ đệ của người khác, ta không còn thấy đôi mắt bi ai đó nữa, vì từ đầu đến cuối y chưa từng liếc mắt nhìn ta.

Độc trà, độc mạn tính, ta không biết ta nên làm sao bây giờ.

Khi ta nhìn người uống, ta muốn đoạt lấy tách trà đó, ném thật mạnh xuống đất, nhưng mà ta không thể, ta ích kỷ cho rằng đó chỉ là độc mạn tính mà thôi, đợi mọi việc kết thúc ta sẽ giải độc cho người.

Người uống rất chậm, chậm đến nỗi khiến ta nghĩ ta sẽ phát điên, chậm đến nỗi khiến ta biết trong khoảnh khắc đó ta đã yêu người rồi, vì tâm của ta đang rất đau!

Thế nhưng ta nói cho bản thân mình, người ta yêu là Thuận, hôn thê của Tần vương, một nữ nhân tựa như thần tiên!

Một tháng, ta không biết người dùng cách nào có được cơ mật của Tần vương, nhưng ta biết có người giúp người, người không nói, ta cũng không hỏi, vì ta muốn chỉ là thành công!

Ta lại đưa người vào thiên viện kia, thế nhưng đại phu giải độc cho người nói với ta, thân thể của người đã bị độc được mài mòn rất nhiều, đã không còn khả năng phục hồi như trước đây nữa.

Khi ấy ta không biết ta đã về phòng mình bằng cách nào, ta cho rằng tất cả đều rất hoàn mỹ, ta chiếm được quyền lợi của ta, nữ nhân của ta, tất cả những gì ta mong muốn, thế nhưng vì sao tâm lại thiếu một khối chỉ vì một câu nói của đại phu?

Nhưng ta không thừa nhận đó là ái tình, ta sẽ không yêu một tên tiểu quan, một tiểu quan đã bị nhiều nam nhân dẫm đạp như vậy, cho nên ta quên người, ta quyết định không lên đến thiên viện nhìn người nữa, vì ta gần thành thân, lấy nữ nhân ta yêu nhất đời này, Thuận!

Tiết,

Ta yêu người!

Người có biết lần đầu tiên ta nhận ra ta yêu người là lúc nào hay không?

Khi một hạ nhân nói với ta Thuận muốn giết người thì, ta nghĩ lúc ấy ta đã điên rồi!

Ta không biết ta đã chặt vật ra sao, vì trong lòng ta chỉ có một câu nói, người không thể chết!

Ta liều lĩnh vọt tới thiên viện, khi đó ta thậm chí đang hận mình vì sao lại để người sống ở nơi cách xa ta như vậy!

Nhìn người tái nhợt té ngã trên mặt đất, cuộn mình đau đớn, ta bắt đầu hận nữ nhân trước mắt!

Ta mở miệng người, để người phun ra thứ độc được kia, đè lên bụng người, điên cuồng gọi tên người, thế nhưng người chỉ liếc mắt nhìn ta, chỉ một cái liếc mắt, liền nhắm lại không mở nữa.

Ta bắt đầu sợ người sẽ rời khỏi ta, ta sợ ta vẫn chưa nói ta yêu người thì người đã bỏ ta đi mất, ta sợ những lời Ân Hồng đã nói, người sẽ vĩnh viễn không trở về.

Nên ta gọi, ta rống, ta lớn tiếng nói với người, “Ta yêu người!”

Thế nhưng người đã hôn mê bất tỉnh!

Khi đó ta thề chỉ cần người tỉnh lại, ta sẽ nói với người ta yêu người, nói sẽ không bao giờ rời khỏi người.

Tiết công tử điếc.

Ta không cách nào tin những gì ta nghe được, Tiết đã điếc, cho dù y tỉnh lại, cũng sẽ không nghe ta nói ta yêu người!

Một vũ quan nổi tiếng kinh thành, giỏi hát ca nhảy múa như người, chân đã què rồi, ta nói người còn có thể đánh đàn mà, thế nhưng hiện tại người đã điếc!

Ta chạy đi, ta không dám đối mặt người, ta không dám nhìn người, ta không còn dám nói với người ta yêu người nữa.

Ta sợ, sợ người sẽ hỏi ta, người hiện tại yêu ta cái gì?

Ta biết, những điều này đều do ta, vì ta ích kỷ, vì quyền lợi, vì dã tâm, nên ta hi sinh người, để người trở thành một tảng đá lót đường.

Ta không còn chung phòng với Thuận, vì ta không biết sẽ đối đãi với nữ nhân ta từng yêu kia như thế nào.

Chỉ là tất cả tựa hồ vì nhi tử ta sinh ra mà trở nên không quan trọng nữa.

Ta bản năng trốn vào niềm vui khi có nhi tử.

Lại một lần đánh cược, cho dù vì một nữ nhân ta không yêu, nhưng dù sao nàng vẫn là thê tử của ta.

Ta đã từng khờ dại cho rằng, tất cả vẫn sẽ như xưa, Ân Hồng sẽ không giết người, vì hắn yêu người!

Cho đến khi các người đứng trên vực thẳm, ta biết người đã quyết định rời đi!

Người yêu ta, ta chưa từng hoài nghi, chỉ là vì sao người lại chọn chết cùng Ân Hồng!

Khi ấy ta biết ta đã sai rồi, sai vì nghĩ rằng người sẽ trở về thiên viện kia như lúc trước, vẫn thăm lặng chờ ta xuất hiện, vẫn cười ngốc, vẫn rơi lệ mà nhìn cả bàn đầy thức ăn trước mắt

~Ta hối hận, đã từng nghĩ rằng ta sẽ không bao giờ hối hận, thế nhưng lúc này ta đã thực sự hối hận rồi!

Hối hận không trải qua Trung thu cùng người, hối hận lại thêm một lần trao người cho Ân Hồng, hối hận chưa một lần nói ta yêu người, hối hận ~ hối hận không cất giấu người kỹ càng, hối hận biến mong muốn người dành cho ta trở thành tuyệt vọng!

“Y yêu người, nhưng nguyện ý cùng đối mặt tử vong với ta!”

Người đi, bỏ lại một mình ta.

Sân vườn quanh vắng, quyền lực có, địa vị có, tài phú có, song lại thiếu đi bóng hình của người!

Đã từng ảo tưởng sẽ cùng Thuận đạt được tất cả, vì thế ta ích kỉ bán đứng người để đổi về những điều này.

Hiện tại đã mất đi ái mộ đối với thuận, hoài niệm dành cho người lại tăng nhiều thêm.

Hoài niệm điệu nhảy của người, câu ca của người, tiếng tiêu người đã từng thổi vì ta.

Nhiều lần hy vọng được trông thấy nụ cười của người, người mỉm cười nhẹ nhàng, người mỉm cười thê lương, nếu như có thể, ta hy vọng ta có thể cho người vui sướng, làm nụ cười thê lương đó biến thành hạnh phúc

~“Ân, không sao cả!”

Bên tai là tiếng người cúi đầu trả lời, ta lại nhớ người rồi, Tiết!

Theo thái dương lên cao, ta đi, để lại mảnh sân vườn tiêu điều như cũ, đóa hoa sắc tím nở rộ

~Chỉ là trong tay ta, hơn một tờ giấy bán mình ta đã từng trả lại cho người!

Tiết,

Người vẫn là của ta,

Ta thu hồi giấy bán mình của người!

Tiết,

Ta yêu người!

~**~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-khong-sao-ca>